

nevadí ani předpis § 230 čís. 4 jedn. řádu a obdobné použití § 571 c. ř. s. neodpovídalo by smyslu tohoto zákonného ustanovení. Ve věcech nepatrných nabývá rozsudek účinnosti proti stranám již prohlášením (§ 452 c. ř. s.). V souzeném případě byl rozsudek prohlášen v přítomnosti obou stran dne 10. listopadu 1930, odvolání žalovaného datované dne 29. listopadu 1930 a k soudu došlé dne 30. listopadu 1930 jest tudíž opožděno.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl rekursu.

#### D ů v o d y:

Vývody rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost úsudku soudu odvolacího, že jde o věc nepatrnou. V té příčině stačí stěžovatele odkázati na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež odpovídá rozhodnutí tohoto soudu uveřejněnému pod čís. 422 sb. n. s. a jehož odůvodnění, na které se stěžovatel poukazuje, dopadá i na souzený případ. An žalovaný, jak odvolací soud v napadeném usnesení správně uvedl, za řízení v první stolici ocenění předmětu rozepře žalobcem již v žalobě obsažené vůbec nenapadl a nenabídl důkazy o tom, že předmět sporu byl oceněn žalobcem příliš nízkou, nemůže teprve v řízení opravném napadati správnost ocenění předsevzatého žalobcem v první stolici. Povinnosti, by hned v první stolici vznesl námitky proti ocenění předmětu rozepře žalobcem a by nabídl důkazy o tom, že ocenění předmětu rozepře žalobcem jest příliš nízké a že proto hledíc ke skutečné hodnotě předmětu rozepře řízení ve věcech nepatrných nemůže tu míti místo, nebyl žalovaný sprostěn tím, že žaloba byla u soudu procesního zapsána do rejstříku C a že řízení v první stolici provedeno bylo podle předpisů o řízení před okresními soudy, nikoliv podle zvláštních předpisů o řízení ve věcech nepatrných, neboť to vše nezměnilo nic na tom, že vzhledem k ocenění předmětu rozepře žalobcem na 300 Kč, které žalovaný nechal nenapadeno, ve skutečnosti šlo o věc nepatrnou, jak soud odvolací při rozhodování o odvolání žalovaného správně rozpoznal. Bezpředmětný jest proto poukaz stěžovatelův na následky pro žalovaného z toho plynoucí, ježto žalovaný to byl, jenž ocenění předmětu rozepře v žalobě žalobcem předsevzaté za řízení v první stolici nechal nenapadeným a tím neblahé následky co do opravných prostředků sám zavínil vlastním opomenutím v řízení před první stolicí, které v řízení opravném již nemůže napravit. Co do přípustnosti řízení platného pro věci nepatrné také ve věcech nájemních stačí stěžovatele poukázati na odůvodnění citovaného již rozhodnutí tohoto soudu čís. 422 sb. n. s., které také na tento případ úplně dopadá a jehož odůvodnění není vyvráceno vývody rekursu.

#### Čís. 10578.

**Kdo jednal proti předpisu dvorského dekretu ze dne 6. června 1838, čís. 277 sb. z. s., ručí za škodu způsobenou tím třetím osobám, najmě za škodu, již tím vzal knihovní věřitel.**

(Rozh. ze dne 27. února 1931, R II 41/31).

Alfréd K. ujednal se žalovanými, se spořitelním spolkem a s obecní spořitelnou, že zaplatí žalovaným jejich celé pohledávky váznoucí na polovici nemovitosti, dané do dražby, nesúčastní-li se žalovaní dražby a nabude-li Alfréd K. polovice nemovitosti za nejnižší podání. Žalovaní se dražby nesúčastnili a Alfred K. vydražil polovici nemovitosti za nejnižší podání. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalující knihovní věřitel na žalovaných náhrady škody, již utrpěl tím, že se žalovaní podle dohody s Alfredem K-em nesúčastnili dražby, čímž se stalo, že žalobcova pohledávka nebyla zplna kryta. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y :** Není pochyby, že úmluva tvrzená žalobcem jest podle dvorního dekretu ze dne 6. června 1838 čís. 277 sb. z. s. neplatná. Nemá v zápětí pro smluvní strany žádné závaznosti. Z dalšího ustanovení dvorního dekretu, že přes to, že byla uzavřena neplatná smlouva, dražba není neplatná, lze souditi na to, že zákonodárce následky takové neplatné úmluvy chtěl omeziti na smluvní strany samy. Tomu nasvědčuje též úvaha, že žádný knihovní věřitel nemá proti jiným knihovním věřitelům povinnost, by spoludražil, že jest k tomu jen oprávněn, a nelze uznati, že, vzdal-li se toho práva na základě neplatné smlouvy, stane se proti jiným knihovním věřitelům povinným k náhradě škody. Ostatně žalobce mohl při dražbě spoludražiti, čímž by se byla stala úmluva ilusorní. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y :** S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Dvorský dekret čís. 277/1838 sb. z. s. má za účel chrániti právní statek, jehož poškození má touto normou býti zabráněno. Zákazem úmluv o neúčasti při dražení má býti podpořena co možná největší účast koupěchtivých na dražbě, by v zájmu dlužníka i zástavních věřitelů dosaženo bylo podání co možno nejvyššího. Jest sice pravda, že se dvorský dekret nezmiňuje o osobách třetích, uváděje, že dohoda stran jest neplatná a že ohledně toho, co bylo plněno, platí ustanovení § 1174 obč. zák. Přes to však není vyloučeno ručení těchto stran za škodu jinému tímto jednáním způsobenou. Stalo-li se ujednání, což ovšem první soud nezjišťuje, mluvě jen o úmluvě tvrzené žalobcem, nikoliv o úmluvě prokázané, bylo ujednání protiprávní, oním dekretem zakázané, a každý, kdo se dopouští takového jednání, jest zodpověden za škodu i jinému způsobenou (§§ 1294 a 1311 obč. zák.). Naprosto jest bez významu, zda se žalobce mohl účastniti dražby, povinnost k tomu neměl, nanejvýš ana jeho pohledávka byla ve stejném knihovním pořadí s pohledávkou spořitelny, o kteréž pohledávce mohl míti za to, že požívá sirotčí jistoty a že i spořitelní spolek v pořadí za žalobcem se svou pohledávkou zajištěný bude se museti súčastniti na dražbě, nebude-li chtíti o svou pohledávku přijíti, a že bude dražiti se spořitelnou, která rovněž nebude chtíti vyjíti ani s částí své pohledávky na prázdno a bude museti dražiti tak dlouho, až bude pohledávka spořitelny plně kryta a tím ovšem i pohledávka žalobcova. Není zákonného ustanovení, podle něhož by byl žalobce býval povinen účastniti se na dražbě. Tím méně ovšem byl k tomu povinen, any se jí účastnily oba žalované ústavy na předchozích rocích

a dražily, takže mohl předpokládati, že budou opět dražiti a že jeho pohledávce nehrozí nebezpečí. Žalobce domáhá se náhrady škody zaviněné prý oběma žalovanými i vydražitelem tím, že tyto strany ujednaly, že se žalované ústavy neúčastní dražby jako dražitelé. Musí tedy dokázati protiprávní jednání žalovaných, škodu, příčinnou souvislost mezi oním jednáním a škodou i zavinění škůdcovo. Nesporno jest, že žalobci neúčastí žalovaných na dražbě škoda vzešla. Stalo-li se na straně žalovaných protiprávní jednání, jest jisto vzhledem k tomu, co bylo výše řečeno, že jest tu příčinná souvislost mezi oním jednáním žalovaných a škodou žalobcovou a že škodu zavinily oba žalované ústavy i vydražitel, ujednavše, že dražiti nebudou, a neúčastnivše se v důsledku úmluvy dražby. První soud však se neobíral v důsledku svého názoru jednak otázkou protiprávního jednání účastnících stran, jednak otázkou výše škody a otázkou, zda byla škoda způsobena nedopatřením, a do jaké míry každý ze žalovaných ústavů ručí a snad i vydražitel, či stalo-li se poškození úmyslně neb nelze-li podíly určití a jsou-li oba žalované ústavy zodpovědny solidárně. Tyto otázky jsou pro rozhodnutí sporu důležité a, ježto se jimi prvý soud neobíral, jest řízení podle § 496 čis. 2 a 3 c. ř. s. kusé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

#### D ů v o d y:

Správný jest právní názor odvolacího soudu, že ten, kdo jedná proti předpisu dvorského dekretu ze dne 6. června 1838, čis. 277 sb. z. s., dopouští se protiprávního činu (§ 1294 obč. zák.) a ručí podle předpisů §§ 1295 a 1311 obč. zák. za škodu třetím osobám tím způsobenou. Neboť, nehledíc k tomu, že sám dvorský dekret v této příčině neobsahuje žádného omezení, jest, jak zřejmo z úvodních jeho slov: »Aby odstraněny byly škodlivé úmluvy při veřejných dražbách«, jeho účelem, chrániti při veřejných dražbách zákonem požadovanou volnost soutěže koupěchtivých a zachrániti tímto způsobem třetí osoby, t. j. osoby na škodlivé úmluvě nesoučastněné, před majetkovými újmami. Kdo přestoupí zákon, který chce předejiti poškození, ručí podle § 1311 obč. zák. za veškerou škodu, která by se jinak nebyla přihodila, a ručí proto, kdo přestoupil řečený dvorský dekret, i za škodu, kterou v důsledku tohoto přestoupení, pokud se týče následkem ujednané »škodlivé úmluvy« utrpěl některý knihovní věřitel, zde žalobce (srovnej i Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, prvý sv., Vídeň 1928, str. 607, k § 177 ex. ř.). K vývodům rekursu, pokud nejsou vyřízeny již tím, co bylo uvedeno, se jen ještě podotýká, že se žalobce škodlivé újmy nesoučastnil a že, kdyby tak byl učinil, by ho neznalost zákona neomlouvala (§ 2 obč. zák.) a dvorský dekret ze dne 6. září 1838 čis. 277 sb. z. s. by ho nechránil.

#### Čís. 10579.

Nabyl-li prodatel k věci, k níž si byl vyhradil vlastnické právo, exekucí soudcovského zástavního práva, pozbyl vlastnické právo k věci a